

FİLTRESİZ

Sanat ve Edebiyat Dergisi | Sayı 4 / 2022

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hasan Hüseyin ÜLKER

YAYIN KURULU

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Hasan Hüseyin ÜLKER

Murat KOÇHAN

EDİTÖR

Aylin TAMAKAN NERGİZ

KAPAK TASARIM

Şirvan ÖNLÜ

MİZANPAJ

Aylin TAMAKAN NERGİZ

İLETİŞİM

filtresizdergi@gmail.com

ESERLERİNİZ İÇİN

filtresizeditor@gmail.com

YAZARLAR

Bengül Alkan

Burçin Laçın

Cemal Karsavran

Derya Cesur

Emre Şimşek

Erdem Gezginci

Göksel Gürol

Hasan Hüseyin Ülker

Hüseyin Sezer

R'Ulaş Karakuş

Rıdvan Yıldız

M. Ersin Taşdemir

Müdessir Oğur

Ömer Çiftçi

Murat Ülker

REKLAM VE İŞBİRLİĞİ İÇİN filtresizdergi@gmail.com

İÇİNDEKİLER

ÖYKÜ

Bengül Alkan – Zehirli Yeşil

Burçin Laçın – Karma'şa

Erdem Gezginci – Eşleşme

Hüseyin Sezer – Altın Parası

Müdessir Oğur – Eza

ŞİİR

Cemal Karsavran – Bereket Sevgi ve Aşkla

M. Ersin Taşdemir – Peri Masalı

Emre Şimşek – Merhametine Muhtaç

Ömer Çiftçi – Senden Sonra

Rıdvan Yıldız – Anemoia

R'Ulaş Karakuş – İnsan Çor Zaman Hasat

Umut Ülker – İstanbul Olmak

DENEME

Derya Cesur – Kadın

Göksel Gürol – Okumanın Varoluşa Etkisi

Hasan Hüseyin Ülker – İçe Dönük

RÖPORTAJ

Hasan Hüseyin Ülker – Kerem Ilgar

ÖNSÖZ

Hiçbir zaman görüldüğü gibi olmadı hayat. Ne insanlar, ne toplumlar, ne gelenekler, ne siyasetçiler, ne de iktidarlar. Görünenin arkası hep farklıydı. Bilmedik, geç öğrendik. Bilssek de bir şey değişmiyor onu gördük, o öğretildi bize. Birileri bir kurallar silsilesi oluşturup “bunlara uyacaksınız” dedi, bizde uyduk. Uymazsanız cezası var dediler o cezaya razı geldik. Fakat bir şey daha var ki tüm bu yasakları koyanlar kapalı kapılar ardında kendi yasaklarını deliyorlar. Gördük ki her şey bunun içinmiş; halkı bir yerde bir şekilde oyalayıp, şükretmeyi öğreterek muktedirler, tiranlar kendi bolluk içinde yaşamlarını inşa etmeleri içinmiş. Bugün halka şükretmeyi öğretip zulmedenler bolluk ve zenginlik içinde her türlü ahlaksızlığı yapmaya devam ediyorlar.

Biliyoruz ki mesele günah, sevap, hak, hukuk meselesi değil. İktidarların, idare sahiplerinin tek derdi kendi çıkarlarını korumak. Bunun da tek yolu halka, insanlara zulmetmek. Tüm bunlara rağmen bir ses yükseliyor, duyuyoruz. Duymamaya imkân yok. Her ne kadar bastırmaya çalışsalar da bu sesi durdurmaya imkân yok artık.

Biliyoruz ki mesele Masha Amini'nin saç teli değil, tek mesele iktidarın kadınlara boyun eğdirme çabası. Ahlak adı altında sindirme, seslerini kısma çabası. En büyük ahlaksızlığı yapanlar ahlak bekçisi olup zulmediyorlar. Fakat kadınlar baskılara boyun eğmiyor, daha çok haykırıyor, itiraz ediyor ve isyan ediyorlar. Masha Amini bir çığlık olup sarıyor tüm dünyayı, duyuyoruz bu sesi. Kadınların tarih sayfalarına kazınacak seslerini duyuyoruz ve kimsenin izni ile değil kelime kelime kendileri yazıyorlar bu tarihi.

Direnenlere selam olsun...

Hasan Hüseyin Ülker

İÇE DÖNÜK

Hasan Hüseyin Ülker

1.

“Hamlık var sende” dedi. “Bilmediğini yazmaya, görmediğini söylemeye çalışıyorsun. Bakmakla olsaydı herkes yapardı. Herkesin yaptığı mı değerli olan? Evinden çıkmadan sokağı yazmaya çalışıyorsun, sokak nedir bilmeden yol hikâyesi yazılır mı?” Bitmedi örnekleri, söylendi durdu, anlattı durdu. O durdukça ben söyledim, ama içimden, içime içime. O söyledikçe ben dinledim. Yoktum aslında, varmışım gibi yapıyordum.

2.

Duvardaki tabloları görmezden geliyorum, anlamlandıramadığım haller içerisinde baktığım bu gözlere şahit olmasınlar diye.

3.

Bir yol arayışıdır hayat. Bir çıkmazın peşinde, dört duvar arasında, bir çatının altında, geriye dönüşlere gebe, sıcak sohbetlere vesile, geçici tebessümlere, kalıcı hüznünlere imtina eden, kulağa çoğu zaman hoş gelse de bir çıkış yolu bulunamayan hayat budur işte. Budur layık görünen.

4.

İçe dönük sıkıntının dışa dönmeyişi, tahlili yapılan hiçbir şeyin sonucunu iletmez bize. Rutine dönen yaşam ne kadar güzel olursa olsun pranga vurur insanın ayağına.

5.

Bu gidiş biraz mecburiyetten biraz istekten. Bu gidiş çokça mecburiyet içerir aslında biraz da istek. Ayağını bastığın topraksa bu hayatı sana zehir eden ve aynı zamanda yaşanır kılan da bu bastığın topraksa; hangi yüzölçümü, hangi kıta içindesin ne fark eder? Bu bir iç dökümüyse eğer geldiğin yere uzandığının, nerede dertlendiğinin ne önemi var? Yaşanılası bir dünya kalmayacaksa, şu koca evren “biz/insan” diye dönmeyecekse eğer; sen mi ben mi ironisiyle bir başka evrende görüşünceye dek selam olsun sana, size, cümle âleme...

BUGÜN ASLINDA DÜNDÜR **Derya Cesur**

Yaşarken hayattaki yegâne değere sahip olduğunu düşündüğüm ama üstüne tek kelime yazmadığım bir şey var;

Keyif dolu,

keder dolu,

sevinç ve kırgınlık dolu;

bilgiden eski,

sözden sahi bir şey.

Büyüten, öğreten, ilham veren,

genişleten, pişiren ve dağlayan...

Hem her şey olan hem de hiç tutulamayan...

Hayatın kritik eşikleri var. Her birinde başka bir taş parlıyor. En'leri sürekli değişen bir ömrün içinde iyiye ve daha iyiye doğru emekliyor, yürüyor ve koşuyor insan. Sonra soluk soluğa yaşamaktan yorulup her ne arıyorsa daha yavaş lakin çözünürlüğü daha yüksek bir bakışla dünyaya göz gezdirdiği yeni bir eşığe varıyor. Orası üstüne koya koya yükselttiğimiz bir tepe de olabilir, ne yapsak yine de alçaldığımız bir çukur da. Bizi yükselten ya da çökerten şey ne peki?

İnsan ne yaşarsa o kadar.

Yaşarken öğrendiği neyse, varı yoğu bu kadar.

Acının tanımı da, bir başkasının üstündeki yıkımı da onu bilmeye yetmiyor.

Yüzlerce aşk şiiri okumuş olmak aşk şiiri yazdırmıyor.

Bir annenin çocuğunu nasıl sevdiğini görmek, anne olup bir çocuğa sarılmakla kıyaslanmıyor.

Dağa tırmanan birini izlemek o yolu yürümekle aynı heyecanı vermiyor; aynı korkuyu ve yorgunluğu da.

Teorik olarak bildiğimizi düşündüğümüz çoğu şeyi gerçek anlamıyla öğrenmeden tüketiyoruz ömrü.

Oysa hayat tecrübelerin üzerinde yükselir. Bir bebeğin yürüyen insanlara bakıp ayakları üzerinde yükselmesi gibi.

Dağ da, yol da öğretiyor; lakin yalnızca denemek için öne çıkanlara. Bin kere çıkanla bin kere bakan aynı suya varmıyor. Dağın da yolun da şefkati yalnızca ona dokunana.

Tecrübe, güzergâhı bilmek demek. Acemice yola çıkmış olmak, engellere takılmak, düşmek, kanamak, kalkıp yaraya su tutmak ve yeniden yola düşerken olabilecekleri öngörmek demek.

FİLTRESİZ DERGİ

Patikaları tanımak, çukurları görmek; engellerin etrafından dolanmak, üstünden atlamak, yağmur yağar, fırtına çıkar ve yol kapanırsa alternatif rotalar belirleyebilmek demek.

Ne kadar yaş aldığımızdan ziyade ne kadar yaşamış olduğumuzla ilgili bir şey.

Masayı hayal etmekle değil, yapmakla ilgili. İçinde laftan çok eylem dizili bir öğrenme hali.

Tam da bu yüzden öğrenmek “tecrübeyle sabit”. Öyle olmasaydı bir ilişkiden gerçekte ne beklediğimi asla bilemezdim. Aşkın çekim gücünün âşıkları her daim yan yana tutmaya yeteceği gibi fakir bir fikre tâbi olabilirdim. Deneyimlemeseydim, bir çocuğun ebeveyni olmanın bir kediye sahip olmaktan bambaşka bir hayat formu olduğunu düşünemezdim. Yanlış yolların sivri taşlarına çarpmasaydım doğru seçimler yapmak konusunda bu derece hassas olamazdım. “İyi” ile buluşmasaydım “daha iyi” için hayal kuramazdım. Defalarca denemeseydim yürüyemezdim. Kısaca, öğrendiklerim var ise eylediklerimdir.

‘İnsan zamanı’ dünyadaki canlılık tarihi içinde pek de uzun sayılmaz. İnsan ömrü de insanlık ömrü içinde çizgide küçük bir nokta sadece. Yine de binlerce yıldır gelip geçerek yükselttiğimiz bu hayatın tepesinde durmuş etrafa bakarken neyin üzerinde durduğumuzu düşünmek gerekir. 21. yy ve onunla gelen bu “yenidünya” geride kalmış hangi yüzyıl yaşanmadan mümkün olabilirdi?

İnsan her nereye ulaştıysa geçip gidenlerin ayak izlerini takip ederek, o izleri derinleştirerek ulaştı.

Böyle böyle bazı “imkânsız”ları mümkün kıldı, bazı “gerekli”leri ihtiyaç listesinden çıkardı ya da bazı dokunulmazları deforme ederek kendi distopyasını yarattı. Tecrübenin üzerine eklenen tecrübe bize her dönemde yeni bir hayat yaşattı.

Vardığımız yer tartışmalı.

Kuşkusuz daha iyi bir noktada olabilirdik. Ancak daha kötüsü de mümkündü.

Bugünü meydana getiren şeyin biriken bilgiye eşlik eden kadim bir tecrübeler denizi olduğu aşikâr. Kendi küçük deneyimlerimizi yaşayıp onları yakamıza iğnelemeye devam ederken içtiğimiz suda, kullandığımız enerjide, ektiğimiz domateste, biberde, incirde, bindiğimiz otomobilde, dinlediğimiz senfonide, elimizi uzattığımız her şeyde, adım attığımız her yerde tecrübeden bir dağın gölgesi, serinliği olduğunu hatırlamak gerek.

Görmüş geçirmişliğe değer vermeli, dikkat kesilmeli insan. Her ne kadar yeterince öğrenmiş gibi görünsek de bu yalnızca yaygın bir illüzyondan ibaret. Yaşam kadim, ömür kısa ve dünya hâlâ az bilinen bir gerçek.

BAGIR DA GÖR

Hüseyin Sezer

Her şey Hasan Hüseyin'in, benden, çıkardığı dergiye bir öykü daha istemesi ile başladı. 'Konu var mı?' dedim. "Var," dedi. 'İyi de ben ısmarlama öykü yazmayı sevmem ki!' diyecek oldum. Demedim. Peki sorun bakalım neden?

Okur: Neden?

Neden?.. Seni kitap fuarına götürsün deden, sayın okur.

Neyse efendim. Bunları geçelim. Ben kiim..? Harbi ben kimim? Ben yazarım, yazar. Ne yazarı mı? Öykü yazarıyım. Mesela bakın, bu derginin daha evvelki sayılarında da öykülerim var. Derginin sitesinden okuyabilirsiniz. Bakın şimdiye kimi anlatacağım.

Kahramanımızın adı... Sizce ismi gerekli mi? "Usul yerini bulsun, sen del!" dersiniz onun adı Mahmut. O malum esprideki gibi, 'Mahmut mu diyeyim yani?' der gibi verdiğim bir isim değil. Yalnız, şu da bir gerçek ki, onu görür görmez bu espriyi yapmaktan kendimi alama. Huyum kurusun, başladım mı da duramıyorum. Neyse efendim, konudan çıkmayalım. Bizim çarşıda ona Seyyar Mahmut derler. Lakabına aldanıp da seyyar satıcı sanmayın. O aslında Seyyah Mahmut, ama işte bizim bölge halkı kolayına ne gelirse onu diye diye adamı seyyahlıktan seyyarlığa düşürdüler. Bu düşmek midir? Yorum yapamıyorum. Lakin, şunu biliniz ki, onun seyyahlığı öyle Evliya Çelebi gibi rüya görerek olma değil. Zaten Mahmut abi kim ki, peygamberi rüyasında görsün. Adam rüyasında ekmek bile göremiyor. Gerçi midesi de pek ekmek görüyor denmez. Şimdi, konuya ekmek diyerek girdik bir kere.

Burası çok önemli. Mahmut abi, var yemez bir adam. İşi gücü altın alıp biriktirmek. Bizim Mahmut abi, birkaç gün evvel, midem kazınıyor diye yakındı durdu. Yahu abi sendeki bu açlık nasıl bir açlık, dedik. Başladı anlatmaya. Susmuyor mübarek. Adam konuşuyor. Valla Mahmut abiyle sohbe başlayan, "Konuşan ama susma düğmesi olmayan adam icat edilmiş," der. Bunu ona desek "Ben öyle bir insan mıyım?" der. Öyle bir insansın Mahmut abi. Kralın abi. Kral dediysek ülke kralı sanma kendini. Maazallah başımıza alıkıran baş kesen olursun. Şimdi aklınızda şu soru var: Yahu bu adam o gün niye susmadı? Dedim ya konu ekmek ve de çok önemli. Düşünebiliyor musunuz, bi'ekmek iki Türk lirası, otuz beş kuruş. Eveet yanlış duymadın sayın okuyan, bi'ekmek, rakamla diyorum, 2,35 TL. Mahmut abi bu duruma bayağı içerlemiş. Altın fiyatları da artınca adamın sinir tavan yapmış. Bu adam ekmeğe vereceği parayı altına yatıran adam. Sen şimdi kalkıp ekmeğe zam yaparsan olmaz. İnsan bir düşünür, bu adam nasıl altın alacak? Değil mi yahu(!)

Geçenlerde markete gittim herkes yağ soruyor. 'Arkadaşım ne oluyor?' dedim. O sıra Mahmut abi de marketteymiş. Arkamda bitiverdi. Kasiyer, "Abi yağ kıtlığı başlayacakmış. Millet üç beş alıyor, eve saklıyor," dedi. 'İyi de kardeşim alamayan ne olacak?' "Abi -yanlış anlama genel anlamda diyorum- insanoğlu bencil, kendi midesinden başkasını düşünmeyen, kolektif akıldan yoksun.

Geçenlerde markete gittim herkes yağ soruyor. 'Arkadaşım ne oluyor?' dedim. O sıra Mahmut abi de marketteymiş. Arkamda bitiverdi. Kasiyer, "Abi yağ kıtlığı başlayacakmış. Millet üç beş alıyor, eve saklıyor," dedi. 'İyi de kardeşim alamayan ne olacak?' "Abi -yanlış anlama genel anlamda diyorum- insanoğlu bencil, kendi midesinden başkasını düşünmeyen, kolektif akıldan yoksun. Sen şimdi kalksan adama anlatmaya çalışsan, doğru diyorsun der, sana hak verir, ama gel gör ki, iki dakika sonra yeniden huyuna devam eder. Huy çıkar can çıkmaz abi. Bak, bu atasözünü söyleyen millet aynı zamanda bu atasözüne biat etmeyi bilen millet. Bugün yağ kuyruğu varsa yarın şeker kuyruğu olur."

Mahmut abi kasiyerin bu dediklerini duyar duymaz, kasiyerin dediklerine kalıbını basarcasına ona destek oldu. Sonrasındaysa 'Vay böyle iş mi olur?' diye başladı köpürmeye. Konuştukça konuştu. Mahmut abi, ya sev ya terk et dedim. Baktım Mahmut abi iyice köpürdü. Zaten artık bundan başkası gelmez elden. Ya içimizden dert yakınacağız, ya markette, bakkalda çalışana dert yakınacağız ya da Mahmut abi gibi bizi seven insanların yanında köpüreceğiz. Dışarı çıkıp bir bağır da gör. Anında nezaretin soğuk duvarları. Otur evinde bak dalgana. Onca platform var. Seç, beğen, aç bir film, geç başına. Seviliyorsun Mahmut abi.

SENDEN SONRA Ömer Çiftçi

Aşkı sırtından bıçakladık
İhanet ettik anılarımıza
Gel gör
Senden kalan yadigâr sözleri
Kurşunlarla öldürdük
Katili olduk sevdanın

Senden sonra
Kalbimizde ölü aşklar
Cebimizde telaş taşırız
Rüzgârın kollarında sızlanmaktan yorulduk
Kurt elinde koyun olmaktan bıktık

Sokaklar sensiz şimdi
Sokaklara ölülerin adını vermek adettendir
Ve bir şehir meydanını adını hak ediyorsun
Ama şehir sana tek bir çakıl taşı harcamaz
Duvar yıkacağım
Sana bir sokak inşa etmek için

Bir yaz günü
Kuru bir tarlanın kenarında
Herkes veda edeceğim
Tüm notalara, tüm çiçeklere
Son gecem artık

Merak ediyorum şimdi
Kurdun kürkü kime kalacak
Kime kalacak cesaret
Kavgalar, günahlar, ölü aşklar
Kime kalacak

PERİ MASALI
M. Ersin Taşdemir

Masal masal içinde
Şiire bulanmış
Bir taş biraz su içinde
İşkânı olmayan sayfada gönlüm
Ne bir nilüfer ne bir kurbağa
Kırık bir kalem içinde

Ben sana ne ile geldim
Yaşama sevincim kimde
Kalelerinde kalsın masalsız büyüyenler
El salla bana
Kırık bir kar küresinde

Bir gün bu masalda susar
Camdan pabuçları çamurlu
Periler hicran içinde
Düşlerinde öp beni
Kırık bir zaman içinde...

OKUMANIN VAROLUŞA ETKİSİ

Göksel Gürol

Her çağın kendine ait sorunları vardı. İnsan dünya yüzeyinde varlığını ilk kez gösterdiğinde birçoğuyla yüz yüze kalmış, o an için geçici önlemlerle bu durumları savuşturmuştu. Varlığı kalıcılık sağlamaya, diğer canlılardan daha güçlü olduğunu göstermeye başladığında bunları sabitleştirme ihtiyacı duydu. Avlandı, avının kürkünün sıcaklığını hissedince elbise yaptı. Kapalı alanlara, su kenarlarına daha yakın yerleşim yerlerini kendine ev yaptı. İlk önceleri garip (şu an için bizim için) sesler çıkartarak iletişim kurmaya başladı kendi gibi olanlarla. Sözlü anlatım ile başlayan süreç kelimelerin, dillerin bulunmasıyla insan varlığının ve birçok şeyin en önemli delili oldu. Evet, her devrin ayrı bir sorunu vardı fakat cehalet hepsinin ortak paydası olarak günümüze kadar geldi. Peki, şu an dünya en gelişmiş seviyesindeyken neden her şeyi etkileyen ana unsur olarak varlığını güçlü bir şekilde hissettirebiliyor? Bunu okumak, eğitimle ve kültürle olan ilgisi yadsınamaz. Peki, okumak nedir, okur kimdir, kime okur denir? Her okuyan kişi bilgili midir? Edinilen bilgiyi kendi içinde, aklında, fikrinde nasıl rafine eder ve nasıl bir sonuca ulaşır? Sanırım bu soruların cevaplarını belli bir kültür ve vicdan seviyesinin üzerinde olanlar her daim merak edecekler. Hitler'in okuduğu kitapları - kendisi Nietzsche hayranıydı, dinlediği müzikleri görüp bildiğimizde, onun dünyaya bu kadar etki etmesinin okumak ile nasıl bir ilişki kurduğunu anlamakta zorlanıyoruz, daha da ilginç olan Heidegger'in, Kant'ın ona bir şekilde sempatican olmasıydı. Sanırım okuduklarımızı ne kadar anladığımız ve onlardan yaptığımız çıkarımlarla ilgili her şey. Bunun için belli bir zekâ seviyesine ihtiyaç olmalı yoksa aynı kitabı okuyup - Hitler "Böyle buyurdu Zerdüş" kitabını okumuş tüm orduya da okumuştur.- Birisi tüm insanlığı etkileyen cinayetler işlerken bir başka kişi çiçek bile koparamaz. Bir keresinde benim için önemli bir yazar ve onun en sevdiğim kitabı hakkında bir öğretmenden o kadar korkunç fikirler işitmişim ki o andan sonra eğitim seviyesinin tek başına bir şey ifade etmediğini, okuyazar olmanın pek de bir anlamının olmadığını, asıl önemli olanın okuduğunu doğru anlamak, özeleştiri verebilmek ve güçlü bir vicdana sahip olmakla alakadar olduğunu anlamışım. Okuma eylemi sadece roman, hikâye, şiir vs. ilişkilendirilemeyeceği gerçeğini göz ardı etmememiz gerekir. İnceleme, araştırma, felsefe, mantık, sosyoloji, antropoloji ve birçok ana etmenin okuyucunun bünyesinde olması şart.

FİLTRESİZ DERGİ

Peki, okur kimdir? Anlayandır diyebiliriz. Bir kitabı, plakayı, tabelayı, ilacın prospektüsünü kısaca okunabilirlik olgusunu taşıyan kişi okurdur. Etnolog Philippe Descolo'ya göre;" yazıları olmayan toplumlar doğrusal bir zaman anlayışına, yazıları olan toplumlar ise kümülatif bir zaman anlayışına sahiptirler," buna dayanarak toplumlarda ki ayrı(ş)maları kavrayabiliriz. Herhangi bir ülkenin okuma oranının yüksek olduğu bölgeler için kurulan cümleler ve hissedilenler ne kadar olumluysa tersi olan yerler ile ilgili olan düşünceler değişir. Fakat yine de burada bir paradoksla karşı karşıya kalıyoruz. Her ne kadar okuma oranı yüksek olsa da anlama, kavrama biçimi aynı doğrultuda olmuyor. Şu an bu yazıyı yazarken dahi aynı sorun ile karşılaşıyorum. Dolayısıyla okumak sadece okuma değildir, okumaktan anladığımız o tek düzelik, yapaylık okumaya dâhil değildir. Sürekli olarak aynı türde okuma yapan kişiler, toplumlar ile - roman, şiir, öykü, gazete, polisiye- bunu geliştirerek ve değiştirecek şekilde okumaya devam edenler arasındaki fark gece ile gündüz gibidir. Okurun töze inmesi gerekir, bunun için okuyucunun zihninin elverdiği ölçü önemlidir.

Okur kimdir ve kime denir, sanırım çok daha farklı teorilerin sürdürülmesiyle bulunabilecek bir cevabı var.(sanırım tam olarak cevap veremeyeceğiz)

Kendi küçüklüğümü hatırlıyorum. İlk okumayı çözdüğümde bambaşka bir evrene açmıştı kapılarını hayatım. Her şeyi okuma isteği duyuyordum kapı numaraları, gazete kâğıtları, tabelalar, kitaplar... Boyumdan büyük işlere kalkışmışım sanırım çoğu zaman. Gülüyorlardı bana fakat okumayı bırakmadım.(doğru kararı vermişim sanırım) Zaten toplumların, ülkelerin gelişimlerini gösteren, dünyadaki yerlerini belirleyen ana etmenlerden birisi okuma oranları değil midir, haliyle eğitim sistemlerinin yüksekliği? Aklıma Borges geliyor. On altı yaşındayken kitap okumaya başlayarak "okur" olma özelliğini çok farklı bir noktaya taşıyan Alberto Manquel, sonra küçük Yaşar geliyor aklıma. Yaşar Kemal göç yolunda dinlediği masalları, öyküleri, destanları dinleye dinleye anlatıcı olan, köy öğretmenininin karşısına dikilip ona sadece okumayı öğretmesini isteyen İnce Memed'in, Meryemce'nin, Kırmızı Sakallı Topal Karıncanın Yaşar'ı, "yaparsın şekerim" diyerek tiyatroyu, oyuncuyu ve günümüz tiyatroculuğunu geliştiren, değiştiren Haldun Dormen'i, ağzını açmadan konuşan, tek kelime etmeden insanları güldüren ağlatan hala birçoğumuzun seyrettiği Charlie Chaplin'i ve daha yüzlerce, binlerce olumlu olarak insanlığa etki etmiş beyin, karakter, düşünürü. Günümüzde onlara aynı şeyleri okuyup, aynı kelimeleri gördüğümüz halde neden durum basitleşip, bayağlaşmakta? Sanırım bir de bunun okuduğunu anlamakla ilgili derin bir bağı var. On sekiz yaşında ressam olmak için geldiği Viyana'da kaldığı otel odasında kurduğu hayaller bu olamazdı malum şahısın. Canım Zweig'in bu kötülüğe daha fazla dayanamamasını anlayamamak sanırım hiç okumamak gibi olur.

FİLTRESİZ DERGİ

Sartre'ın "varoluş özden önce gelir" sözü her şeyin önce var olduğunu anlatır, öz'ün bireyi boğduğundan bahseder. Öz'lerin bireyi belli bir kalıba uymaya zorlayan şeyler olduğundan bahseder. Yani insanın verdiği kararlar tercihi onu var eder. O halde şunu diyebiliriz ki "insan bildiği kelimeler kadar vardır, hayatın içerisinde aldığı rol, durum, duruş dimağıyla sınırlıdır. Okumanın, okurun kim olduğunun önemi açıkça ortadadır. Tabii ki var olan gerçeği reddeden bir zihnin dürüst bir okuyucu olduğunu varsayamayız. Toplum içerisinde önemli görevlerde olan kişilerin sadece bir şarkıyı bilemediği (söyleyemediği) için Onur Şener'e yaptıkları durumun kötülüğünü tamamen ortaya sermiştir.

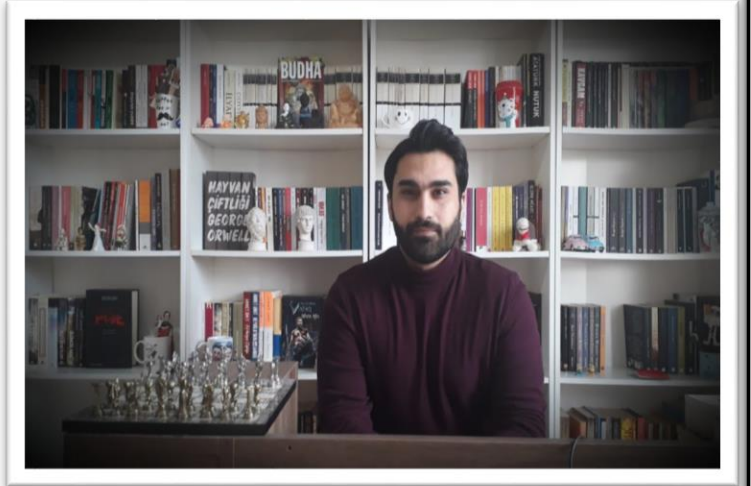
“...BEN EDEBİYATA BİRAZ FARKLI BAKIYORUM. BEN EDEBİYATIN İNSANI RAHATSIZ ETMESİ GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM. ÖTEKİNİN HİKÂYESİNİ ANLATMAK VE TOPLUMDA ONLARIN DA OLDUĞUNU GÖSTERMEK İSTİYORUM. YERİ GELDİĞİNDE OKUR KİTABI KAPATARAK KENDİSİNE SORULAR SORMALI. EDEBİYAT İNSANLARI RAHAT ETTİRMEK VE İYİ VAKİT GEÇİRTMEK İÇİN DEĞİL ONLARI RAHATSIZ ETMEK İÇİN OLMALI...”

RÖPORTAJ: Hasan Hüseyin Ülker

Kerem Ilgar kimdir? Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Ben 1994 Ankara doğumluyum. Temel eğitimlerimi Ankara’da tamamladım. Lisans eğitimimi Ankara Üniversitesi DTCF’de tamamladıktan sonra Kırıkkale Üniversitesinde bir Yüksek Lisans geçmişim oldu. Bu arada ikinci üniversite kapsamında Felsefe lisansımı da almaya çalışıyorum. Her zaman kitaplara düşkün bir çocuktum.

Okumayı, edebiyatı her şeyden çok severdim. Benim için yaşadığım dünyadan kaçmanın en iyi yolu kitaplardı. Artık değil ama eskiden aktif spor yapıyordum. Bir sene kadar atletizm eğitimi aldım. Uzun süre savunma sanatlarıyla ilgilendim, yaklaşık beş sene kadar. Hapkido siyah kuşak 3.pum derecesinde spora hakimim. Bunun yanı sıra basketbol oynamayı çok seviyorum.

Sizi yazmaya yönlendiren şey ne oldu? Yazım sürecinizden bahseder misiniz?

Benim hayatımın tüm alanlarında kahramanım annemdir. Yazmak konusunda da öyle oldu. Annem her fırsatta şiirler yazan sanata düşkün biridir. Çok küçük yaşlarda annemin şiirlerinden o denli etkilendim ki okuma yazma öğrenir öğrenmez annemden bir defter istemiştim. Çok tatlı bir defter aldık ve ben bu deftere ilk şiirlerimi yazmaya başladım. Bu defteri hâlâ saklarım, hâlâ şiirler yazıyorum fakat bunları yayınlamayı hiç düşünmedim. Ben şiire olan tutkumu genelde kitaplarımdaki bazı bölümlerde kullanıyorum. Her kitabımda şiirsel bir anlatı bulunuyor.

Anneme olan hayranlığım ilkokulda henüz yedinci sınıfa giderken bana ilk eserimi yayınlama fırsatı vermişti. Bir yarışmada yazdığım şiir dönemin Sabah Gazetesinde yayınlandı. Bu ilk deneyim benim için çok büyüleyiciydi, sözlerin gücünü ve insanları etkileme potansiyelini fark ettiğimde çok şaşırıştım.

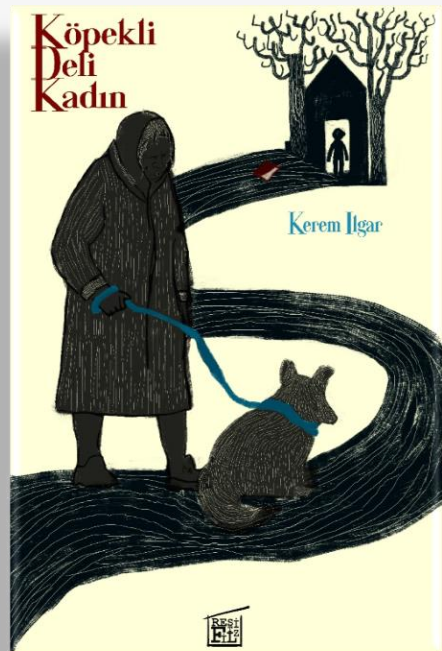
O günden sonra yazmaya devam ettim, ilk kitabım “İnsan ile Ka” 2020 yılında basıldı. Daha sonra 2021 yılında “Hima Dağı’nın Efendisi” adlı bir distopik romanım yayınlandı. 2022 yılında sizlerle beraber “Köpekli Deli Kadın” yayınlanıyor. Birçok dergide çeşitli öykülerim de yayınladı. Elim kalem tutduğundan beri bir şeyler yazmak bir tutku olarak içimde yaşıyor ve umarım bu tutkum hiç bitmez.

Köpekli Deli Kadın okurlarıyla buluştu. Bize biraz kitaptan ve kitabın yazım sürecinden bahsedermisiniz?

Kitabın yazım süresi biraz uzun oldu. Önceleri annemin köpeğimizi gezdirirken ki bir görüntüsü üzerine bir öykü yazmak istedim. Bu öyküyü bir gece yarısı oturup yazdım, güneş doğuyordu, yorulmuştum hiç incelemeyen bilgisayarımı kapattım uyudum. Ertesi sabah ablamın, kız arkadaşım Şeyda’nın bazı uyarılarını ve önerilerini dinledim fakat çok aldırış etmemiştim. Ben iyi bir öykü yazdığım kanısındaydım. Bu öyküyü yıllarca unuttum sanırım üç sene kadar bilgisayarımdayazılarımın topluca durduğu bir klasörde bekledi. 2022 yılının başlarında bir belediyenin öykü yarışması açtığını gördüm. Bu ilan üzerine öyküyü

düzenlemek için seneler sonra tekrar açtığımda yakınlarımla eleştirileri kulağımda çınlıyordu. Bu uyarıları da dikkate alarak düzeltmeler yaparken yazmaktan kendimi alıkoyamamaya başladım. İşte o an “Köpekli Deli Kadın” roman olmalı dedim. Birkaç aylık yazım süresinden sonra kitap tamamlandı ve artık okurla buluşuyor.

Ben edebiyata biraz farklı bakıyorum. Ben edebiyatın insanı rahatsız etmesi gerektiğini düşünüyorum. Ötekinin hikâyesini anlatmak ve toplumda onların da olduğunu göstermek istiyorum. Yeri geldiğinde okur kitabı kapatarak kendisine sorular sormalı. Edebiyat insanları rahat ettirmek ve iyi vakit geçirtmek için değil onları rahatsız etmek için olmalı. Yani güllük gülistanlık bir dünya ve çeşitli aşk acılarıyla dolu kitaplar benim edebiyatımda çok yer barındırmaz. Hem okumak açısından hem yazmak açısından bu durum böyle. Bu sebepten Köpekli Deli Kadın karanlık bir eser.

Pesimist bir hava ve hayatın gerçek dertlerinin olduğu bir kitap. Evlatlık olduğunu öğrenen Deniz adında bir gencin tüm yaşam serüvenini okuyoruz. Çocukluk, ilk gençlik yılları ve yaşlı bir adam olarak Deniz, bizlere evlatlık olarak büyümenin ne demek olduğunu anlatıyor. Bu durumu yaşamının farklı dönemlerinde değerlendiriyor ve Deniz'in yaşlandıkça, acı çektikçe durumuna bakışının ne denli değiştiğini görüyoruz. Birini evlat edinmek ne kadar doğru? Evlatlık olan çocuğa bu durum söylenmeli mi? Söylenmeliyse çocuk bu durumu nasıl öğrenmeli?

Bu gerçeğin çocuğun geleceğinde nasıl bir etki yapacağını öngörebilir miyiz? Ben bu kitapta bu soruları ele alarak incelemeye çalıştım.

Kitabınızda bilmeceler özellikle dikkat çekiyor, kitapta ve sizde bilmecelerin yeri ve önemi nedir?

Hepimiz çocukken bilmecelerle eğlenmişizdir. Hatta benim hâlâ sakladığım bir bilmece kitabım bile var. Çok küçük yaşlarda aldığım bu bilmece kitabından bilmeceler ezberleyecek yakınimdaki insanlara bunları sormayı âdet edinmiştim. Yaşım ilerledikçe kıyıda köşede sakladığım bu eski bilmece kitabını bulur içini karıştırdım. Bu karıştırma esnasında bilmeceleri ve cevaplarını daha derinlemesine düşünme fırsatım oldu.

Bilmeceler aynı kıssalar, öyküler, masallar gibi çocuklara yaşadıkları toplumun normlarını benimsetmek için yazılmıştır. Bu bilmeceler toplum değer ve normlarını çocuklara esprili ve düşündürücü bir şekilde benimsetirler. Hepimizin hatırladığı ve duyduğumuzda hemen cevap verdiğimiz bilmeceleri şu anki çocuklara sorduğumuzda onların da hemen cevap verdiğini görürüz yani bilmeceler toplumun hafızasını oluşturuyor. Nesilden nesle aktarılan bu sorular küçümsenemeyecek kadar önemli. Bu düşünceler kafamda hep vardı. Bu sebepten kitabın başında yer alan günceye birkaç bilmece sıkıştırmıştım.

*“Saklamasını bilmezsen eğer,
eder seni ölmekten beter,
koysan da en büyük zindana
onun için kaçması birkaç saniye
sürer.”*

Çocuklara gerçeği söylemenin ya da gerçeği gizlemenin en iyi yolu bilmecelerdi o zaman bilmeceler tam da bu kitaba göreydi.

Kitabı yazarken günlerce düşündüğüm bir soru da şuydu, “Kurtuluş (Deniz’in hikâyesini öğrenmek için onu arayan yazar) Deniz’in hikâyesini öğrenecekse bunun bir bedeli olmalıydı. Bir diyeti olmalıydı bu hikâyenin ve o anda aklıma kitabın başında kullandığım bilmeceler geldi. Sonra, “Neden olmasın? Hem Deniz, Köpekli Deli Kadın’dan aldığı bu kültürü devam ettiriyor olacak,” diyerek kitabın içerisine sürekli bilmeceler sıkıştırdım. Bilmeceler bir yerlerden alınmış değildir. Köpekli Deli Kadın’da yer alan tüm bilmeceleri uzun süreler düşünerek hikâyeye uyumlu olması için çok çabalayarak kendim yazdım bunu da belirtmek isterim.

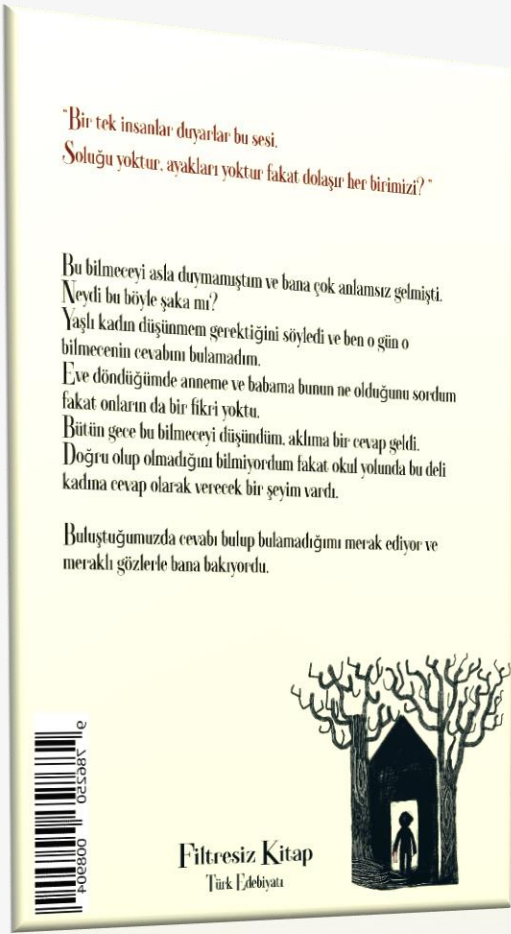
Yazma ritüelleriniz var mıdır? Yazmaya nasıl başlarsınız?

Ben gece yazanlardanım. Bu durum çoğunlukla böyle, tabii ki bazı günler istisnalar oluyor fakat ben her zaman gece yazmayı yeğleyen biriyim. Çok daha iyi hissediyorum. Sessiz bir ortam, gecenin karanlığı bana iyi geliyor. Genelde çok pesimist şeyler yazarım. İntihar, şiddet, yalnızlık çoğunlukla kullandığım temalardır ve gecenin buna daha müsait olduğunu düşünüyorum. Küçük yaşlarda başlayan bir uyku problemim de var. Benim için uyumak her zaman güç bir durum oldu. Çok küçük yaşlarda gece kendi kendime kalmanın bana iyi geldiğini anladığımdan beri gündüzlerle barışamadım. Yazmaya başlamak için bir kahve ve bir fikir yeterli oluyor gerisini yazarken hallediyorum. Ben uzun uzun şemalar çizerek notlar olarak bir ön hazırlıkta bulunmuyorum. Çok önemli ve kitapta mutlaka olması gereken yerleri not alıyorum ve gerisi zihnimde oluyor. Günlük periyotlar belirliyorum, "Bugün kahramanım şuradan şuraya gidecek ve şu olayları yaşayacak... Toplamda üç bölümde bu olayları yazmam gerek..." gibi planlarım kafamın içinde oluyor. O planlara sadık kalarak yazıyorum. Ne daha az ne daha çok. Kahramanı bırakmam gereken, onun da benim de dinlenmemiz gereken yerlerin nereler olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Bazen bir durakta günlerce bekliyoruz, yeni fikirler yeni yollar arıyoruz.

Okuma disiplininiz nasıldır? Kitap tavsiyeleriniz neler olur?

Bir ara ayda yedi kitaba kadar çıkmıştım. Genelde bir ayda 1500 sayfanın altında okumuyordum ve yıllarca bu böyle devam etti. Fakat bu durum şu anda biraz değişti.

"Çıkar aniden bir yerden, gönderemezsin geri zihninden. İnsana verilen en kıymetli hazinenin ufak bir kusurudur sadece, bu kusur bazen elmas değerinde, bazense bir bıçak gibi kesmekte."

Çok daha spesifik, edebi yönü kuvvetli ya da bilimsel, felsefi kitapları tercih ettiğim için ayda üç kitap, yaklaşık 1000 sayfa kadar okuyabiliyorum. Tabii hayatın koşturması, yazma çabaları için içine girince bunun normal olduğu kanısındayım. Kitap tavsiyeleri çok hassas bir konu aslında. Okurun yaşı, edebiyatta kat ettiği yol, siyasi ve dini görüşü, bu tavsiyelerde çok farklılık gösterir diye düşünüyorum. Şunu da eklemekte fayda olacaktır. Bir yazar herkesin beğeneceği bir kitap yazdıysa o kitap ne kadar başarılıdır bu tartışılır. Kitapların bir amacı bir dünya görüşü olmalı....

Ben naçizane bin kadar kitapla yaşıyorum. Birisi kitap tavsiyesi istediğinde, odamda yılların birikimiyle oluşan bu kitaplığın önünde durup hangi kitapları önersem diye düşündüğümde şaşır kalıyorum. Şimdide aynı durumdayım, insanların kesin beğeneceği kitaplardan ziyade benim çok sevdiğim birkaç kitabı önermek isterim.

Maksim Gorki- Çocukluğum, Ekmeğimi kazanırken, Benim Üniversitelerim

Jose Saramago – Kabil

Hakan Günday – Az

Friedrich Nietzsche – Deccal, Böyle Buyurdu Zerdüş

Umberto Eco – Gülün Adı

İsmet Bozdağ – Atatürk'ün Sofrası

Prof. Dr. Walter Ruben – Felsefenin Başlangıcı

Turan Dursun – Kutsal Kitapların Kaynakları (1,2,3)

Son olarak eklemek istedikleriniz nelerdir?

Öncelikle sizlere çok teşekkür ederim. Kitabın yayınlanma sürecinde her zaman destek ve yardımcı oldunuz. Filtresiz Kitap çok kıymetli bir ekip. Beni de çok nazik ve sevecen karşıladılar. Gerçek bir "Yayınevi" sizlerle aynı çatı altında bulunmaktan dolayı mutluluk duyuyorum.

Ayrıca hayatımda sahip olduğum en değerli insanlara teşekkür etmek istiyorum. Annem Nurdan Ortaklar, Ablam Pınar Özçetin ve yazmak konusunda beni hep cesaretlendiren ve hep yanımda olan kız arkadaşım Şeyda Turhan'a buradan teşekkür etmek isterim.

MERHAMETİNE MUHTAÇ

Emre Şimşek

İnsan bedeni nedir ki, duygularım çırılçıplak
Yüreğim gözlerinde süresiz esir
Koşar ya akrep hani bir umut yelkovana
Elleri donan çocuk ateşe
Öyle koştu affım merhametine

Uykusuz karanlıklara kızgınım
Gözlerin her yerde ve öfkeli
Yeter dedi ağlayarak ıslattığım kaldırımlar
Her bir damlası cehennemden emanet
Bu kor bu içimdeki yanan har
Bir gelişi güzel tebessümüne aç
Yüreğim merhametinin serinliğine muhtaç

Sülietim çınar ağacının görkemli dalları
İçim çürük, küflenmiş, köklerim yorgun
Bir tas su dök gönül denizinden
Eyy Yâr
Ağlar ya hani bebek anne memesine
Umut bekler ya celladından mahkûm
İşte öyle muhtacım merhametine

Gel etme zelil eyleme beni
Mukaddes kıl ömrümü bir gülüşünle

EŞLEŞME

Erdem Gezginci

Gözlerini yavaşça araladı. Uykusunu almıştı. Saatin kaç olduğunu merak etmedi. Onun yerine, o günün cumartesi olduğunu ve hiçbir planı olmadığını düşündü. Bazı günler insanın içindeki boşluk hissini besliyordu, cumartesi de o günlerdendi. Bir de çarşamba günleri böyle olurdu. İyisiyle kötüsüyle bir haftanın yarısı geçmiştir, bilinmezliklerle dolu diğer yarıdan en kötü ihtimalle küçük bir mucize beklememek için hiçbir neden yoktur. Sonra, sonrası bu beklentiler çarşamba gününü ezer ve suyunu çıkarır.

Artık her çarşamba ezik, çürük, bakterilerin umut kemirdiği bir gündür sadece. İçi sıkıldı. Battaniyeden sıyrılıp pencereyi açtı. Bu güzel cumartesi gününü iyi değerlendirmeli ve onu, yani ete kemiğe bürünmüş boşluk hissini günün eğlenceli yüzünden kazıyıp atmalıydı. Derin bir nefes çekti. Kadıköy'ün nemli, tuzlu havası ciğerlerini doldururken bir yandan cep telefonunu arıyordu.

Mesajlar, bildirimler ve yorumlarla dolu ekrana baktı. Saniyeler içinde; mutlu oldu, nefret etti, gururlandı, kışkırdı, kendini biricik hissetti ve hiçliğini duyumsadı. Orada olmalıydı. Karşı evin çatısında duran martının fotoğrafını çekti ve paylaştı. Kahve makinesinin fotoğrafını çekti ve paylaştı. Kamerayı kendine çevirdi ve aslında yataktan kalktığına düzgün olan saçlarını eliyle karıştırıp güzel bir güne uyandığını belirten bir iletiyle fotoğrafını paylaştı.

Kahvaltıdan sonra güneşin vurduğu kanepeye uzandı. Sosyal medyada paylaştığı fotoğraflara gelen beğeniler, dinlenmiş ve doymuş vücudunu haz duygusu ile doldurdu. Günaydın mesajlarına, mutluluk saçan şekillere ve kalbinin sıkışmasına neden olan alaycı yorumlara göz gezdirirken ne zamandır aklında olan ama kendi kendine o kadar da düşmedim diyerek bu zamana kadar ertelediği şeyi yapmaya karar verdi. Hem milyonlarca, hatta milyarlarca insan bu uygulamayı kullanıyordu. Hem istediği zaman silip saygın haline geri dönebilirdi. Hem uygulamayı kullanan herkes kötü olamazdı. Uygulamanın yüklendiğini belirten ses ile düşünceler yerini heyecana bıraktı. Nasıl oluyordu? Sola kaydınca beğendiğini belli ediyorsun, sağa kaydınca beğenmediğini. Eğer beğendiğin biri seni beğenirse ve sola kaydırırsa iletişime geçebiliyorsun. Kafanız uyuşursa buluşuyorsunuz ya da olaylar nasıl gelişmesi gerekiyorsa öyle geliyor.

FİLTRESİZ DERGİ

Avuçları terledi. Kalbi hızlandı. Beğendiği bir kadın onu beğenmişti. Bu beğenme konusu çok bilinçli bir şekilde yapılmaya da olmuştu işte artık biriyle mesajlaşabilirdi. Belki de hayatının aşkını bulmuştu. Kim bilir? Adı Beril'di. Gerçek adı mıydı acaba? Kendisi gibi bu konuda dürüst mü olmuştu yoksa eğlenmek amacıyla girdiği için sahte isim mi kullanmıştı?

Merhaba. Nasılsın? Kaç yaşındasın? Gerçek adın mı? Ne iş yapıyorsun? Sen de mi kitapları seviyorsun? Hangi filmlerden hoşlanırsın? Sorular ve cevaplar birbirini kovaladı. Gün akşama kavuştuğunda, artık Beril'e karşı bir şeyler hissediyordu. Buluşmak isteyip istemediğini sordu. Birkaç dakika boyunca mesaj gelmeyince endişelendi. Aceleci mi davranmıştı?

"Evet, neden olmasın?" mesajını aldığı anda mutluluktan havalara uçacaktı.

İnternet üzerinden tanıştığı biriyle ilk buluşması değildi ama bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde hiç olmamıştı. Doğru ya, çağın ruhu hız gerektiriyordu ve böylece daha fazla insanla tanışabiliyor, daha çok seçenek üzerinden seçim yapabiliyordu. Oysa bu durum yani sosyal medya, hız, bilgi kirliliği, ilişkilerin ve hatta hayatın yavanlaşması ara sıra canını sıkıyordu. Eleştirdiği de oluyordu ve zaman zaman tüm bu sanal mecralardan uzaklaşması gerektiğine dair kendine telkinlerde bulunuyordu. Sağa sola kaydırmalı bu uygulamayı kullanan arkadaşları ile dalga bile geçmişti. Şimdi arkadaşının atölyesine yürürken aklına gelen düşünceleri bir çırpıda kovdu. Bedenini saran hazzın rehberliğinde daha az yorucu şeyler düşünerek yoluna devam etti. Kafaları ellerindeki telefona dönük birkaç insan çıkıyordu atölyeden. Heykel kursunu bitiren Cemil ellerini siliyordu. Tüm olanları olması gerektiği ve Cemil'in görmesini istediği gibi anlattı. Öyle ya, çağın ruhu bireyin mutlu olmasını emrediyordu. Eleştirilerden uzak mükemmel bir görüntü hem sanal mecrada hem de gerçek hayatta en kullanışlı şeydi. İş, güç ve bu akşamki buluşma, derken artık buluşma yerine gitmesi gerektiğini söyledi. Hazzın alacalı albenisi Cemil'e de bulaştı. "Arkadaşı varsa beraber takılalım, eğlenmiş oluruz, hem ne zamandır değişik bir şey yapmadım" ve niceleri gülümseyen ağzından döküldü. "Senin sevgilin yok muydu, canın sıkılmasın sonra, tekrar düşün" gibi sorulara Cemil kulak asmadı. Atölyeden çıktılar. Buluştular. Tanıştılar. Laf lafı açtı. Sohbet gecenin sonuna kadar eğlenceli bir şekilde sürdü. Cemil ile Beril çok iyi anlaştıkları için gecenin sonunda birlikte ayrıldılar. Biraz bozuldu ama belli etmedi, biraz ağrıya gitti ama gülümsemeye devam etti. Midesi bulandı. Kocaman bir market rafında satılmayı bekliyormuş gibiydi. Oysa kocaman market rafından bir şey almak kadar kolay tanışmıştı Beril'le. Ruhunun zehirlendiğini biliyordu. Görmezden geldi. Evine doğru yürürken şansına, telefon uygulamalarına ve rastgele bir şeylere sövdü. Kanepeye uzanıp sola, sola ve bir daha sola doğru kadın fotoğraflarını, hırsla parmağıyla sürükledi.

Gözlerini yavaşça kapattı. Uykusu gelmişti. Uyumasına engel olan ve yüreğini sıkıştıran ağrıyla baş başa kaldı. O ağrıyı keşfetmeli miydi? Ona bir isim vermeli miydi? Çağın ruhuna uygun olarak aymazlığı özgürlük olarak nitelendirip haz ve mutluluk dışında tüm duyguları ret mi etmeliydi? Eli cep telefonuna gitti. Yarı uykulu, yarı düşünceli haliyle tüm sosyal medya hesaplarını kapatmayı düşündü. Hem eskiden ne yapıyordu? Bu soruya net bir cevap veremese de bir nebze olsun iç dünyasına dönerse kendisini iyi hissedeceğini biliyordu. Bir şeyler yapmaya kararlıydı. Bugünkü gibi bir duruma tekrar düşmemeliydi. Kendine kızıyordu. Hepsini kapatırım, daha çok kitap okurum, daha çok çalışırım, zamanım bana kalır diye geçirdi içinden.

Dolunay kafası hariç tüm bedenini aydınlatıyordu.

Tebrikler eşleştiniz!

Telefonda beliren bildirim ile bir an için irkildi. Karanlıkta kalan yüzünde keyifli, umursamaz bir gülümseme oluştu.

KARMA'ŞA **Burçin Laçın**

Küçük bir çocuktum, adımları hatırlamıyorum. Sonbaharın evreni sarartarak renklendirdiği kalabalık bir sokaktaydık. Rüzgâr koyu sarı saçlarımı oradan oraya savuruyor, bütün tellerini tek tek alt üst ederek dolaştırıp karıştırıyordu. O gün annem saçlarımı toplamamıştı. Nasıl olduğunu hala bir türlü anlayamadığım şekilde kalabalığın arasından sıyrıldığımda annem etrafta yoktu. Bir anda yalnız başıma kaldığımı ellerimi tutan o inandığım el tutmadığımda anladım. Yalnızdım ve savunmasız; tıpkı yeni doğmuş, tüysüz, çirkin, muhtaç bir kedi yavrusu gibi...Titreyen bacaklarımla bir süre olduğum yerde kalakaldım. O anda bütün yollar karıştı, ömrün en karışık labirentinin yüksek duvarları arasında hapsedim.

Kara bulutlar kaplamış gökyüzünün altında daha da küçülerek, gözlerimden akan boncuk boncuk yaşlarla, boğazımı yırtan hıçkırıkları da yanıma alarak nereye gideceğini bilmeden koşar adım yürüyüp durdum. Güneşli başlayan bir gün kara büyü gibi yıllar sonra aynı rüzgârı alıp getirmiş, hastane bahçesinde oturduğum bankta saçlarımı dolaştırıyor oradan oraya savuruyor. Ben sonuçlarımı aldım, bir şeyciğim yok, Filiz'i bekliyorum. Filiz benim ilk arkadaşım, ilk yoldaşım ve nihayet aynı fabrikada işe girebildiğim can dostum. Fabrikadan gönderdiler bizi, periyodik sağlık muayenesi için, kan verirken bize denk gelen hemşire pek oyalandı diye biraz hır gür oldu ama sonunda hallettik işleri. Arkamızdan söylene söylene etrafı topladı ama neyse. Bense zamanın nasıl geçtiğini saçlarımı düzeltmekten anlamıyorum ama şu tarak yaptığım parmaklarımdan artık geçmeyen saç karışıklığına bakılırsa geç kalmıştı Filiz. O an gözlerimi yumdum, sanki yüzyılların ağırlığı üzerime çöktü, bitkinliğimi güneş doğmadan bindiğim servise verdiğimde başka bir âlemin kapısına gelmişim bile...

Yüzünü hatırlamadığım annem eski balkonumuzda arapsaçı çiçeğini suluyor, sonra gelip dolaşmış saçlarımı tarıyor. Sonra kaybolduğum o yolda kalabalığın arasından annemin silüetini görüyorum. Uzakta öylece duruyor bir eli boş diğer elinde saçımı taradığı tarak, yansıyan güneş taraktaki koyu sarı saç tellerimi parlatıyor. Arkamda sarmaşıklı duvar beliriyor, karşımda Filiz, annem uzak yolda... Duvara yaslandığımda sarmaşığın kalın dalları boynuma, kollarıma, bacaklarıma dolanıp beni içine çekiyor, saçlarım iyice dağılıyor.

Filiz gelip yanıma oturup başını omzuma koyduğunda uyandım. Ben sessizce rüyamı düşünürken Filiz de dakikalarca ne söyleyeceğini bilemeyen suçlular gibi öylece durdu. Düşünceleri başını daha da ağırlaştırıp omzuma taşınmaz bir ağırlık yüklüyordu. Kıvrık saçları yüzünü kapattı, gömüldüğü karanlıkta sessizce ağlamaya başlamasını anlamam için ufak bir iç çekişi yetti. İşte yine kara bulutlar... Hep kötü haberin bekçisi... Sanki tanrı anladı da öyle gönderdi karartsın diye bu bulutları gökyüzümüze. Ben de en derinden bir iç çektim, korkuyla ve merakla beklenen soruyu sordum; “Nerede kaldın?”

“Doktor... Hemen bırakmadı beni.”

“Neden?”

“Uzun uzun anlattı. Ben, ben çok hastaymışım.”

“Nasıl, nasıl olur? Sen...”

“Evet ben... Kansermişim Hülya.”

O anda rüzgâr öyle bir esti ki bizi olduğumdan yerden savurup cehennemin en ücra köşesinde acımasızca yanmaya attı. Yorgun hastane bahçesinde, boyası solmuş bankta içimizde soğuk rüzgârlar eserken, tam o an da cayır cayır bir yangın çıkmış, gelecek bütün güzel günleri tek tek yakıyordu. Belki yalnız değildik o bahçede, sessizce bekleyen bıyıklı adamlar, ara ara ağıt yakan allı güllü renkleri solmuş başörtülü yaşlı kadınlar, geleceği belirsiz birkaç genç endişeli ve kederli bir hüznle bahçenin bütün atmosferindeki oksijeni adeta azota çeviriyor, herkes nefessiz kalmışçasına öleyazıyordu. Bundandı hastanenin ölüm yorgunluğu. İnsanın ruhu ölürse nefes almasının da bir anlamı kalmıyor. İnsanın canı ölürse de eksik bir yaşam yaşamaktan sayılmıyor. Şimdi ben eksik nasıl yaşarım! Bütün yükü omuzlarıma bırakarak başını kaldırdığımda Filiz’e döndüm. Gözlerine baktım. Gözyaşlarımız kuru bir dereyi ıslatmaya yetecek kadar akıyorken birbirimize sımsıkı sarıldık. O an bütün organlarımda başlayan ağrı, beni bir fanusun içine koyup çalkalıyorlarmış gibi bitmeyen bir mide bulantısına dönüştü. Bu kadar üzüntü fazla...

Onunla ilk tanıştığım yer yüksek bahçe duvarları koyu yeşil kocaman sarmaşık yapraklarıyla kaplı bizim gibi bir sürü çocuğun kaldığı çocuk esirgeme kurumuydu. Karışmış sarmaşık yapraklarından önce ben ayrıldım, önce beni aldılar. Annem Filiz'le benim aramda kalmış sonuçta daha küçük olduğum için beni seçmişti. Onun adı o zaman da Filiz'di. Ben adıma hala hatırlamıyorum. Ancak uzun zaman Filiz'i sayıkladığım için annemin de onu bulduğunu hatırlıyorum. Babam işçi, annem ise çalışmıyordu. Mütemediyen benimle ilgileniyordu; derslerim, eğitimim, üstüm başım, yeme içmem. Her şeye fazlasıyla ihtimam gösteriyordu. "Güzel kızım artık her şey güzel olacak ben hep yanındayım." derdi, sürekli dolaşan, koyu sarı kalın telli saçlarımı nazikçe tararken. Vaktiyle o da çalışmış, sekretermiş babamın çalıştığı fabrikada, ama babam ustabaşı olup onunla tanışınca gönlümü kaptırırvermiş. Sonra bitmeyen çocuk özlemi... Olamamış bebekleri sonra beni almışlar işte. Babam hep sessiz ve sakindi, annemin isteklerini yerine getirmekte mükellefti. Annemin hayattaki tek amacı da benim iyi ve mutlu olmamdı. Ben de onun bu sonsuz sevgisine layık olmaya ve elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Bir tek Filiz'den kopmak istemedim. Uzak bir semtte orta halli bir aile evlat edinmişti Filiz'i de. Vakit buldukça keşiştirdik yollarımızı, sonra nihayet aynı yolda yürümeye başlamıştık.

Bir ilaca başlayıp bir ay sonraya gün vermişler, tahlilleri tekrarlamak için. Filiz hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam edeceğini söyledi. Çok itiraz etsem de yılmadı. İlk haftanın sonunda servis beklediğimiz sırada, tam nasıl olduğunu anlamak için Filiz'in gözlerine bakarken gözlerim karardı. Uçsuz bucaksız karanlık bir denizde sallanan bir sandalda bulantılar içinde kaldım sanki. Uyandığımda yeşil örtülerle çevrilmiş acil müşahede odasında buldum kendimi. Dışarıdan inkâr ve isyan sesleri yükselirken neler olduğunu anlamaya çalıştım. Dünya bir süre durdu, öylece. Annemin sesi, Filiz'in sesi, doktorun sesi, hemşirelerin sesi. Kırılan serum şişeleri, yerlere atılan dosyalar, havada uçan çığlıklar... Hepsi bir anda durdu, zihnimdeki hep o korktuğum ve hep o ta çocukluktan istemeye engel olmadığım bu dünyadan gitme dürtüsü şiddetli bir depremlerle hayata dair inancımı yıkıp geçiyordu. Bizden o gün kıskanç ve kibirli bakışları altında kan alan hemşirenin yaşadığımız ufak ağız dalaşına sinirlenip tahlil tüplerini karıştırması hayatın bir an olsun bize yaptığı kötü sürprizin yönünü değiştirdi. Karmaşa dünyanın dengesini sağlayan mecburi bir elementti belki de. Yoksa hep aynı yönde gitmek, hep birini beklemek sıkıcı bir hayatın gelişigüzel dizilen korkuluklarına yaslanmadan korkusuz beklentisiz sıkıcı bir hayatın yapı taşlarını döşemekten başka ne yapabilir ki!

İçimdeki yetişkin şehirler yerle bir olsa da çocukluğumun uzak bir köyünde şölen yaşıyor, Filiz iyi, Filiz yaşayacak. Aklından, kalbinden çıkmayan Hasan'a kavuşacak. Ben zaten yalnızdım: ne sevenim ne de bekleyenim var. Rahatlıkla gidebilirim başka dünyalara, başka evrenlere... Çünkü bu dünyaya sığamadım bir türlü, bütün karmaşalarda biraz daha kayboldu ruhum. Bir tek annemi üzme istemezdim. O güzel kalpli melek kadını. Elimden geleni yaptım ve nihayetinde elimden gelen bu kadarmış. Üzgünüm, bütün yaprakları dökülmüş kuru ve çıplak bir ağaç kadar üzgün.

Birkaç ay sonra bütün vücudumun iflas etmesiyle gözlerimi kapatacaktım. Hayatta kaldığım bu zaman boyunca yanımdan bir an bile ayrılmayan Filiz'le son defa ilk tanıştığımız yerde, sarmaşıklarla kaplı duvarın önünde o eski bankta hayatın anlamının, anlamsızlığının karmaşasının, *her şeyin bizim için olduğunu ve hep mutlu olacağımıza* dair söz verdik birbirimize, hem de ölene dek. Benden geriye kalan ise yarım kalmış bir anne, iyice sessizliğe bürünen bir baba, vefakâr bir arkadaş olacak.

Öldüm, elimde sımsıkı tuttuğum bir not buldular; *"Yaşayamadığım ömrüm de senin olsun Filiz. Benim yaşayamadıklarımı da yaşa. Hayatın sana hazırladığı yollarda korkusuzca yürü. Bolca karmaşa içinde olsa da hep gülümsemeyi unutma..."*

İNSAN ÇOR ZAMAN HASAT **R'Ulaş Karkuş**

i.

tavan aralarında sarmaladım dilimi
aklımı şiiir ekmekle yedim -doymadım.
ağrılı uzuvlarımda uzayan tüylerimle
akrebe gerili yelkovanlara aldandım.
kaçtığım savaşların yaralarını
incecik gövdemle incir ağacına yasladım

yasladım

paslandım

ağarırken şehveti siyahın
atlarımı yangınlara sürdüm silikleşen ruhumla
-yedi düvele karşı-

ii.

güvercinlerin vatandaşlıktan çıkarıldığı zamanlardan geliyorum

ağaçların ve ağaca sarılanların terörist

balıkların mülteci ilan edildiği!...

dört bin dokuz yüz otuz liran yoksa açsın

on altı bin elli iki liran yoksa yoksulsun.

ya yoksunluk sınırı!

vergiler... har(a)çlar...

kişi başına düşen "*milli irade*" sizliğimiz küfür gibi.

tiviler de paslı sesler

gazetelerde sağanak sağanak halka kin ve nefret aşılama dersleri...

çor - çor – çor

an - zaman – insan

ereksiyon

insan: arşın arşın eskimişlik

insan: dikiş tutmaz müşkül yara

-yok etmeye yazgılı!

ANEMOİA
Rıdvan Yıldız

Aşk dediğin iki gözün arası
Çoğu zaman uzak kalır orası
Ama işte çok inatçıyım
Uzakları seviyorum
Bir de aslını bilmez sloganları

Seni her gün güneşin ve umudun altında bekliyorum
Yaşanmamış bir zamanda...

Yüreğimin sokağına birçok avcı girdi
Korkmadım bir kişi gelecek diye
Önemli biri değildim de
Önemsenmek isterdim
Terk-i diyar yüzümün en büyük konuğu

Sesin hayatımdaki tüm boşlukları dolduruyor
Aramızdan çıksın iklimler...

Türküyle girilir bu yola
Kuşların gökyüzünü çalan rengi aramızda
Gözü yeni açılmış bir kedi yavrusunun masumiyeti
Sonra
Sonra birden
Dağlar gurbetini bulur, yollar girmişse araya

Dudaklarının vatandaşıyım, şehrin kuraklığında
Konuşsak havalar bulutlanır ikimizin derdinden

EZA **Müdessir Oğur**

Duvar diplerinde kedisel sesler işitiyordum. Kasımpatı sesi git gide çirkefleşiyordu. Duvarın mavi çizgileri de rüzgârın haşin hışımlarından mütevellî kayboluvermişti. Faruk öğretmen suçu rüzgâra değil, öğrencilere atıyordu. Neymiş efendim o mavi boyayı biz öğrenciler, sürtüne sürtüne sildirmişiz. “Heyhat!” diyenimiz olmuyordu, öncelikle biz Türkçe bilmiyorduk. En azından kendimizi savunacak kadar. Ayrıca büyük hicap duyardık öz savunmayı, nitekim Faruk öğretmen bize matematiksel işlemlerden evvel Türkçe’yi öğretiyordu. Onun öğrettiği dil ile ona öz savunma yapmak, biz öğrencilerin o minnacık raconuna ters ve tırıs gelirdi. İlk fırçası değildi tabii ki... Devlet o dönem şöyle alengirli bir fikir bulmuştu. Köyümüzün en tepesine yani karşıdan bakıldığı zaman görünecek şekilde bir portre yaptırmak. Kenarı elli, köşeleri ise otuz metreden oluşan bir Türk Bayrağını boyamamızı rica etmişti. Açıkça söylemek gerekirse kendi işini bize yaptırmak şanına erişmişti. Boyama öncesi hazırlıklar bir ay önceden başladı. Faruk öğretmen öncelikle duvar boyasının parasını cuma namazı çıkışı babalarımızdan topladı. Türk Bayrağını yapma şartını söylemeyerek almıştı paraları. Hemen her gün okul çıkışı köyün en görünür tepesine çıkıp boya yapacağımız yeri ter temiz edip, evimize dönüyorduk. Çimleri yolup, irili ufaklı envai çeşit taşları toplayıp pür-i pak yapıyorduk. Heyecanımız gözlerimizden okunuyordu. Meğer bizde ne cevherler varmışta Faruk öğretmenden başka görenimiz yokmuş. Resmen, resme sevdalanmaya gidiyormuşuz. Bunu daha önce köyün ileri geleni yahut bir kâhin söylemiş olsaydı katiyen inanmazdım. Düşünün ki, köyün en görünür tepesine çıkıp mat boyalarla kırmızı beyaz renklerle Türk Bayrağını boyayacağız. Sevincimiz o kadar tatlıydı ki, resmen zamanı alt üst ediyorduk. İlk defa cahilliğimiz karşısında acizliğimiz yok oluyordu. Onarılmaz yoksulluğumuz ve bilmezliğimiz sonsuza kadar kayboluyordu sanki. O resmi çizmek biz öğrenciler için büyük gurur kaynağıydı. Daha önce deniz görmemize rağmen sanki denizin sonsuzluğu gibiydi. O dönem ilk kez müreffeh nefesler alıyor gibiydik. Yanan araba lastiklerinin kokusu yok, baharda çıkan kırmızı ters laleler ve papatyaların kokusu gibi değildi o boyayı yapmak. Ve nihayet adını, şanını ve manasını bilmediğimiz o boyayı yapmak vaktine erişmiştik. Faruk öğretmen önce parke taşlarını taşıttı bizlere. Eşelediğimiz ve çöpünü çarığının topladığımız yerin üzerine ilk önce parke taşlarını dizdik, ama simetrik olarak. Parke taşlarını taşımak epey güçlü ve bu taşıma işlemi ile simetrik orantılı dizme olayı nitelik olarak bir günümüzü devirdi.

Minnacık ellerle o taşları taşımak her ne kadar zor olsa da işin sonunda ressam olmak ve kahraman olmak ilahlığı vardı tiniyetimizde. Onun ötesinde yaşayan bir resim vardı işin sonunda. Köyde bizim, o büyük resimde bizim olacaktı. Gören her kim gıpta ile bakacak ve onur duyacaktı. Masalsı coğrafyamızda birer ufacık kahraman olacaktık. Sonuç itibariyle peşinden koştuğumuz ve uğruna taşlar taşıyıp dizdiğimiz ilk hayalimizdi. Ertesi gün kum ocağından bir traktör kum geldi. Faruk öğretmen bıraksa gecede çalışacağız ama insafı ve büyük mehabetli bir kişiliği vardı. Kumlar taşındıktan sonra, elli kiloluk on çuval Bekiran çimentosu geldi. Tamamlanmak için pürüzsüz ve mağrur bir eda ile kum karıştırma işlemine koyulmuştuk. Yaşımız itibariyle o görev fazlaca ağır geldiği için bizler ertesi gün evlerimizde dinleme faslına çekilmiştik. Büyük ve onulmaz heyecan asıl ertesi gün başlayacaktı. Büyük boyama günü ertesi gündü. Kalplerimiz o kadar yumuşaktı ki adeta yunus balığının ve yedi peygamber güzelliğindendi. Herkes o gece bir yerlerde mışıl mışıl uyurken, biz iki lekenin ayrışması adına tahayyüller kuruyorduk. O sabah erkenden en yüksek tepeye çıktık. Harç dünden hazırlanıp biraz demlenmişti bile. Bilmediğimiz bir şey daha vardı. O harç önce dizdiğimiz parkelerin üzerine dökülecek ardından sıfır bir şekilde dümdüz olacaktı. Harç kurumasının ardından boyama işine girilecekti. Boyama yine ertelenmişti. Hepimiz canı sıkılan birer taş kesilmiş ve zaruri bir eda ile sonra ki güne odaklanmıştik. Ama gönlümüz yine müreffeh ve nahifti. Ve nihayet o koca ve gururu hat safhada olan gün geldi. Faruk öğretmen önce sarı tebeşirle yıldızı çizdirdi bize. O çizdiğimiz çizgilerin arasına ise beyaz mat boyayı serptik. Kocaman bir yıldız olmuştu. Daha sonrasında ise yine aynı sarı tebeşirle Hilal 'i çizdik. Aynı şekilde yine beyaz boya ile içini boyadık. Ardından yarım saat bekledikten sonra, bu sefer hem Hilal 'in hem de yıldızın etrafını, etrafıca kırmızıya boyadık. Destansı ve devasa bir Türk Bayrağı çıkmıştı ortaya. Büyük onur duymuştuk.

Taa ki? Faruk öğretmenin aslında o resmi bize çizdirmesinin bir ceza olduğunu öğrenene dek. Gerekçesini, Faruk öğretmen okuldan ayrılınca öğrendik.

“ Yarı Türkçe ile Kürtçe konuşmanın cezası köyün tepesine Türk bayrağını çizmekmiş “ Oysa biz ceza diye aldığımız ders, gurur diye taşıyarak, birer ressam olma yoluna eşik atlamıştik. Biz ise o cezanın gerçekliğini öğrendiğimiz günden beri, birer sakat öğrenci olarak kaldık.

ZEHİRLİ YEŞİL **Bengül Alkan**

İlk önce anafor gözlerini gördüm. Daha sonra vücudunun geri kalanını. Ama çok uzun süre bakmadım o gözlere. Bir daha dönülmesi mümkün olmayan yollara sürüklenecekmiş gibi olduğumdan. Durmadan zihin okuma oyunumu oynadım onunla. Kendi kendime, sorularına cevaplar buldum. Benim ona bakmadığım anlarda, bakışlarını yakaladım durdum. Tüm iç çekişlerinde ruhumu buldum. Bile isteye görmezden geldiği zamanlarda bile ona ayak uydurdum. Sakin aceleciliğimle alay eder gibi zehirli gözlerini içtim. En derinindeki yarasını panzehir yaptım soluğuma.

Orada, küçük, savunmasız, masum ve hınçlı çocuğu buldum. Hiç bekletmeden alıp bağrıma bastım. Aynı anda dünyayı susturdum. O da hiç yadırgamadan dizlerime bırakıverdi pamuk kadar hafif ve gıdıklayıcı başını. Parmaklarım her saçlarında dolaştığında ruhunda beyaz ve aydınlığı bol bir delik açıldı.

“Gidelim mi? Seni güneşi hiç eksilmeyen evime götürmek istiyorum. Hem sen sıcaklığı çok seversin.” dedi aniden.

Sadece yeşilliği bol ormanına bıraktım kendimi. Ve avuçlarımı ellerinde buldum yürürken. İlk defa bu kadar açıktan inceledim onu. Kollarında baştan aşağı kendisiyle bütünleşen şekillerini gördüm. Kulağında da her daim hatırlatıcı olan küpesini. Yürüdükçe özüne, saflığına döndü. Özümüzü karıştırmamıza birkaç adım kala durduk. Etrafımızda sapsarı otlar ve rüzgârın sesi. Hiç konuşmadan sadece uzandık kuru otlara. Başımı göğsüne yasladım. Dünyasının sakinliğini dinledim gururla. Zamanın olmadığı bu yerde, vakitsizce kaldık. Konuşmadan susarak sadece ruhlarımızı dinleyerek doyduk kelimelerin yokluğuna. Usulca boynunun buğdayına değdirdim dudaklarımın nemini. Bu kez ben görmezden geldim bakışlarını. Bir daha zehirlenmemek, saatlerin dışında, güneşin hiç batmadığı andan ayrılmamak için.

Onun omzundaki başımla benim dizlerimdeki başı birbirine karıştı. Dünyanın sesleri derinlerden yırtılarak kendini duyurmaya çalıştı. Hareketsizliğe sarıldık uzun uzun. Bitişleri uzatmaktan başka bir şeye yaramayan çekiştirmelerin sonu geldi nihayetinde. Gözlerine yeniden uzun, canlı bir hareketsizlikle baktım. Sadece bizi dengede tutan, biraz kıpırdasak yere kapaklanıp eski yaralarımıza eş daha derin uçurumlar açılmasından korkan yeşilliğine baktım zamansızca.

İSTANBUL OLMAK

Umut Ülker

Ben İstanbul olsaydım eğer,
Manzaram olurdu göz alabildiğine her yer.
Mavilerin kavuştuğu yere ne denir ki başka?
İstanbul olmak bir martı kanadında süzölmek aşka.

Ben İstanbul olsaydım eğer,
Sayısız olurdu dünyaya bahşettiğim şeyler.
Misal Boğaziçi'nde göz kırpan Kız Kulesi
Yahut edebi aşikâr bir eski İstanbul beyefendisi.

Ben İstanbul olsaydım eğer,
Boğazımdan geçmezdi tarihime edilen işkenceler!
O tarihi ki Mimar Sinan'ı eder Süleymaniye'de kalfa
Veya o dar sokaktan Galata'ya yürümekten sefa.

Ben İstanbul olsaydım eğer,
Onca büyük şairler ki bana seslenirler:
Kimi "Canım İstanbul" , kimi " Aziz İstanbul" der;
Karşınızda yedi tepe Necip Fazıllar, Yahya Kemaller...
Konstantin mazimden gurur duyardım yer yer.
Çünkü âlemin efendisi bir peygamber vardı,
Bana sahip olana müjdeler sayardı.

Ben İstanbul olsaydım eğer,
Bir şiir olurdu ölçüm vezn-i aher.
Yahut bir kara parçası yeryüzünde,
Avrupa'yı kavuşturan Asya ile özünde.

Ben İstanbul olamazmışım meğer
Çünkü İstanbul olmak güç, memnuniyet vermek herkese.
Bu şehri sevmeyenleri toplasan eder mi bir kese?
Bu sayede bir yanı cami kokar Ayasofya'nın bir yanı kilise...

BEREKET SEVGİ VE AŞKLA Cemal Karsavran

günlerimi adıyorum sana
gecelemleri adıyorum istekle
sen ruhumun sen duygularımın
sen bedenimin her zerresindesin
seni her şekilde düşünüyorum;
bir ağacın gölgesinde uzanmışken,
yarı uyanık yarı uykulu güneşe bakışını....

seni seyrediyorum
senin o duruşunla feyz alıyor yüreğim ve
bedenim...
sağa sola dönerken yayvan gelen kalçalarını,
ve yan yattığında göğüslerini...
ki göğüs uçlarında güneşi emziriyorsun
kurumuş dudaklarının yalarken kenarlarını
içim arzuyla doluyor....

tutup elinde kaldırıyorum gölgeden
bir dere kenarına iniyoruz...
tenhalıklarda
kurumuş dudakların dudaklarımla ıslanıyor...
avucumdan soğuk bir can suyu
sunarken yüreğimle
arzuyla dolu gözlerin deęiyor gözlerime...

ve tenhalığında mekanın buluşuyor
yıllara özlem dağıtan tenlerimiz...
sere serpe uzanıyoruz toprağa
toprak ateş, toprak yangın yeri,
toprak kuru, toprak çakıllı...
sarmaş dolaş olmuşuz
kollarımız ve bacaklarımızla

kerpiç evin çatısı toprak
lo geçiyor üzerinden...
dudaklarımız şerbet emiyor dillerimizden
dönüşlerinde lo gibi geçiyorsun üzerimden
öpülesi kadar yumuşak tenin...
tüm benliğimizle
hissediyoruz birbirimizi.....

tohum ekiyoruz toprağa
sere serpe...
saban iş başında
tarla dere kenarında
ağaçlıklı ve تنها ve de ıssız
suluyorum kanallardan akan suyla
çorak toprak emiyor suyu...

yaz sıcak
kurak kalmış yıllarca toprak
suladıkça her damlasını
verim verircesine emiyor
bir damlası bile gitmiyor boşa..
akıyorum kanalda bir can suyu
toprağa sarılıyor tüm beden

toprak doyumsuz;
emiyor suyu suladıkça, kurudukça
suluyor suluyorum
dudaklarımla, ellerimle ruhumla
sevdikçe sevildikçe...
aız doyumsuzca
bereket sevgi ve aşka

Bir tek insanlar duyarlar bu sesi.

Soluğu yoktur, ayakları yoktur fakat dolaşır her birimizi?"

Bu bilmeceyi asla duymamıştım ve bana çok anlamsız gelmişti.

Neydi bu böyle şaka mı?

Yaşlı kadın düşünmem gerektiğini söyledi ve ben o gün o bilmecenin cevabını bulamadım.